

følgende benævnt »den europæiske retshjælpskonvention«

- b) tillægsprotokollen af 17. marts 1978 til den europæiske retshjælpskonvention
- c) de bestemmelser om gensidig retshjælp i straffesager i konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, i det følgende benævnt »Schengen-gennemførelseskonventionen«, der ikke ophæves i medfør af artikel 2, stk. 2
- d) kapitel 2 i traktaten af 27. juni 1962 om udlevering og gensidig retshjælp i straffesager mellem Kongeriget Belgien, Storhertugdømmet Luxembourg og Kongeriget Nederlandene, ændret ved protokol af 11. maj 1974, i det følgende benævnt »Benelux-traktaten«, for så vidt angår forbindelserne mellem medlemsstaterne i Den Økonomiske Union Benelux.

2. Denne konvention berører ikke anvendelsen af mere gunstige bestemmelser i bilaterale eller multilaterale aftaler mellem medlemsstaterne eller, som fastsat i artikel 26, stk. 4, i den europæiske retshjælpskonvention, arrangementer om gensidig retshjælp i straffesager på grundlag af overensstemmende lovgivning eller en særlig ordning, som hjemler gensidig gennemførelse af retshjælpsforanstaltninger på deres respektive områder.

Artikel 2

Bestemmelser, der vedrører Schengen-reglerne

1. Bestemmelserne i artikel 3, 5, 6, 7, 12 og 23 og, i det omfang der er relevant for artikel 12, i artikel 15 og 16 samt, i det omfang det er relevant for de nævnte artikler, i artikel 1 udgør foranstaltninger, der ændrer eller udbygger de bestemmelser, der er nævnt i bilag A til aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne.⁴⁾

2. Artikel 49, litra a), samt artikel 52, 53 og 73 i Schengen-gennemførelseskonventionen ophæves hermed.

Artikel 3

Sager, i forbindelse med hvilke der også skal ydes gensidig retshjælp

1. Der ydes ligeledes gensidig retshjælp ved retsforfølgning for handlinger, der ifølge den anmodede medlemsstats eller den anmodende medlemsstats eller eventuelt begge nationale ret betragtes som overtrædelser af bestemmelser, som kan afgøres af administrative myndigheder, hvis afgørelser kan indankes for en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

2. Gensidig retshjælp ydes ligeledes i forbindelse med straffesager og sager som omhandlet i stk. 1, der vedrører handlinger eller overtrædelser, som en juridisk person kan drages til ansvar for i den anmodende medlemsstat.

Artikel 4

Formkrav og fremgangsmåde ved udførelse af anmodninger om gensidig retshjælp

1. Når der ydes gensidig retshjælp, respekterer den anmodede medlemsstat de formkrav og den fremgangsmåde, som den anmodende medlemsstat udtrykkeligt angiver, medmindre andet er bestemt i denne konvention, og medmindre de pågældende formkrav og den pågældende fremgangsmåde strider mod de grundlæggende retsprincipper i den anmodede medlemsstat.

2. Den anmodede medlemsstat udfører anmodningen om retshjælp så hurtigt som muligt, idet den i videst muligt omfang tager hensyn til de procesfrister og andre frister, som den anmodende medlemsstat måtte have angivet. Den anmodende medlemsstat begrundes fristerne.

3. Kan anmodningen ikke eller kun delvis imødekommes i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats krav, underretter den anmodede medlemsstats myndigheder straks den anmodende medlemsstats myndigheder herom og anfører, på hvilke betingelser anmodningen vil kunne imødekommes. Myndighederne i den anmodende medlemsstat og den anmodede medlemsstat kan efterfølgende aftale, hvorledes anmodningen videre skal behandles, om nødvendigt gøre den videre behandling betinget af, at ovennævnte betingelser opfyldes.

4. Hvis det kan forudses, at den anmodende medlemsstats frist for udførelsen af anmodningen ikke kan overholdes, og hvis det af den i stk. 2, andet punktum, nævnte begrundelse konkret fremgår, at enhver forsinkelse betydeligt vil